

— Какъ е сега кракътъ ти? — попитаха и двѣтъ отеднажъ, като го погледнаха болно.

— О, почти готовъ, раната заздравѣ, но малко неподвиженъ. Проклетия му сърбинъ — остави ми споменъ да го нося до животъ. И ако не бѣше моя вѣренъ фелдфебелъ Маринъ — отдавна да лежа въ гробищата на Щипъ или подъ нѣкой далеченъ, неоплаканъ кръсть.

Настъпи дълго мълчание. Ни една отъ сестрицѣ не се рѣшаваше да заговори.

— Неблагодаренъ останахъ азъ къмъ него, неблагодаренъ, а му дължа много, живота си му дължа. Бѣденъ като уличенъ кокалъ, а смѣлъ и юнакъ ви казвамъ — втори не ще се наиде...

— А какво стана съ него? — боязливо запита вѣрка.

— Умрѣлъ е, може би, както умрѣха съ хиляди като него — като добитъкъ, като куче... отъ никого не погледнатъ.

Нѣщо страшно и болно сви челюститѣ на стария войникъ, ноздритѣ му се разшириха и тоягата заигра въ отслабналата му ржка.

— Но, миличъкъ вуйчо, — каза Мара, като го хвана за ржката, — ти трѣбва да дойдешъ при насъ.

Старецътъ помѣлча малко, като да обмисля нѣщо важно, и поклати глава.

— Не мога: кракътъ ми е готовъ, но бѣбрецитѣ още не. Докторитѣ ме съвѣтватъ да съмъ останѣлъ тукъ, бани да правя.

— Е, ако трѣбва да останешъ тукъ, то защо си не изберешъ друга кжца, по-тиха, ами право срѣщу училището, и тоя вѣхтошаръ тамъ, на жгъла...